

havde været tilfældet, hvis der havde været mange operatører på området. Endelig er det muligt og var muligt med hensyn til monopolet at betjene bestemte lighedsprincipper.

Den teknologiske udvikling har gjort, at der ikke længere er de samme argumenter for monopolet, idet infrastrukturen i dag sagtens kan udnyttes af flere operatører, og det var under ingen omstændigheder muligt tidligere.

Endvidere er der megen infrastruktur, som oprindeligt var tænkt som noget helt andet, f.eks. fællesantenneanlæg og DSB-anlæg, som nu også kan bruges i teletjenesten. I det hele taget betyder den teknologiske udvikling, hvor grænsen mellem telefoni, computer, tv, radio osv. reelt ophæves, at der er nye muligheder for anvendelse af teknologien, og selvfølgelig skal disse muligheder udnyttes, og selvfølgelig skal vi alle have mulighed for at udnytte den til gavn for den ganske almindelige telefonabonnent, til gavn for de mennesker, der bruger Internettet, til gavn for offentlige institutioner og til gavn for erhvervsvirksomheder. Derfor er konkurrence på teleområdet i dag mulig, og spørgsmålet er så: Er det ønskeligt?

Det afgørende i den forbindelse er, om vi i en situation med konkurrence også kan tilgodese bestemte lighedsprincipper, f.eks. i forbindelse med forsyningspligten. For SF er spørgsmålet om brug af markedet og konkurrence i forhold til et monopol et spørgsmål om, hvad der praktisk gavner brugerne og forbrugerne bedst.

Når det drejer sig om køb og salg af en række almindelige forbrugsvarer, finder vi, at markedet er udmærket, og at reguleringen kan foregå ved udbud og efterspørgsel. Det gælder ikke mindst, når vi tænker på, hvad alternativet er, nemlig et monopol i den forbindelse.

Når det drejer sig om en række kerneydelser, som i dag findes inden for den offentlige sektor – socialt, sundhedsmæssigt, kulturelt og uddannelsesmæssigt – så mener vi ingenlunde, at markedet og konkurrence er det rigtige, ligesom vi heller ikke mener, at markedet og konkurrence vil være anvendeligt, når det drejer sig om absolut knappe goder.

Derfor var markedet og konkurrence på teleområdet heller ikke rigtigt tidligere. Det mener vi derimod er tilfældet i dag på grund af den teknologiske udvikling. Det afgørende er, at vi samtidig kan sikre ligheden i forbindelse med forsyningspligten, og det er det, som vi i de foreløbne forhandlinger har været mest optaget af.

Helt afgørende i den forbindelse er også, når vi foretrækker et reguleret marked frem for et monopol, at det hidtidige monopolføretagende Tele Danmark ikke længere opererer på samme måde som det tidligere KTAS og JTAS ud fra solidariske principper og lighedsprincipper og slet ikke gør det af sig selv. Uanset at staten fortsat ejer 51 pct. af aktierne i Tele Danmark, så handler og regerer Tele Danmark som et privatkapitalistisk foretagende. Og det gør Tele Danmark selvfølgelig, fordi de aktier, der er solgt på børsen, er solgt på de konditioner. Det er derfor, at vi i SF også ved andre lejligheder advarer imod, at man, når det drejer sig om bestemte offentlige foretagender, går ind og privatiserer helt eller delvis.

Tidligere, kan man sige, tænkte Tele Danmark og forgængerne, KTAS, JTAS osv., primært på telefonabonnenterne. I dag tænker Tele Danmark af gode grunde meget på aktionærene og sekundært på brugerne – i det omfang det også gavner aktionærene.

I den situation er vi i SF overhovedet ikke i tvivl om, at vi ønsker at afskaffe monopolet, og vi ønsker et reguleret marked på teleområdet. For uanset at lanceringen af disse lovforslag – 6 i alt i dag, 120 sider – er sket under overskriften liberalisering, så tror jeg nok, vi alle sammen må sige, at der ikke kun er tale om en liberalisering; der er sandelig også tale om mange regler, fordi det vil være uansvarligt, hvis markedskræfterne i den forbindelse fik frit spil. Derfor kan vi tale om et reguleret marked, et åbent marked, og ikke et frit marked.

Når vi klart er for ophævelse af Tele Danmarks monopol, skyldes det også, at vi i de senere år har set, at Tele Danmark helt åbenbart ikke administrerer monopolet ud fra solidariske hensyn. Ikke overraskende, som jeg har været inde på før, fordi 49 pct. af aktierne skal varetage bestemte afkastinteresser.

Monopoler vil ikke af sig selv sætte prisen ned, hvis ikke de er nødt til det, og de er kun nødt til det, hvis der er tale om konkurrence, og det kun i en situation, hvor de er bange for at miste markedsandele. Til det må vi sige, at når det drejer sig om telefoni, så hjælper det ikke, at det kun er konkurrence, der får priserne til at gå ned. Det hjælper ikke de områder, som ikke er underkastet konkurrencen.

Derfor har det været helt afgørende for SF i de foregåede forhandlinger, at forsyningspligten er, som den er beskrevet.